

Sygn. akt IX W 3466/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Kottik

Protokolant: Katarzyna Szklarczyk

w obecności oskarżyciela publ. D. K.

po rozpoznaniu w dniu 01 grudnia 2017 r. sprawy

Z. K. (1)

s. S. i H. z domu S.

ur. (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 5 września 2017r. o godz. 11.10 w miejscowości D. na ul. (...), kierując pojazdem m-ki V. (...) o nr rej. (...) nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego znakiem B-33 – 50 km/h, przekraczając dopuszczalną prędkość o 24 km/h, jadąc z prędkością 74 km/h

- tj. za wykroczenie z art. 92a kw

ORZEKA:

I. obwinionego **Z. K. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie **art. 92a kw** skazuje go na **karę 300,- (trzystu) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od kosztów postępowania i opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 05 września 2017 r. funkcjonariusze Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Miejskiej Policji O. – sierż. M. K. (1) oraz post. K. L. (1) pełnili służbę na drodze krajowej nr (...), oznakowanym radiowozem policyjnym. Między innymi w miejscowości D. na ul. (...), w pobliżu Gminnego Ośrodka (...) dokonywali pomiarów prędkości pojazdów laserowym miernikiem prędkości m-ki U. (...) (...) o numerze fabrycznym (...). Radiowóz ustawiony był na skrajce na parking do tej placówki a pomiaru prędkości dokonywano pojazdom poruszającym się od strony O. odcinkiem drogi gdzie obowiązywało ograniczenie prędkości wynikające z terenu zabudowanego tj. do 50 km/h.

O godzinie 11¹⁰ M. K. dokonał z odległości 310 m pomiaru prędkości pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) nadjeżdżającego od strony O. i jak wykazało urządzenie poruszał się on z prędkością 74 km/h. Po zatrzymaniu okazało się, że pojazdem tym kierował obwiniony Z. K. (1).

Obwiniony odmówił przyjęcia mandatu karnego, który zaproponowano mu za stwierdzone wykroczenie. W związku z powyższym został pouczone o skierowaniu przeciwko niemu wniosku o ukaranie do Sądu.

(dowód: notatka urzędowa – k. 1; kopia świadectwa legalizacji k. 2; dane o karalności za wykroczenia k. 25 wydruk z bazy (...) k. 29, zeznania świadków – K. L. k. 31-31v, M. K. k. 31v)

Obwiniony Z. K. (1), zarówno w wyjaśnieniach złożonych na etapie czynności wyjaśniających, jak i podczas przesłuchania na rozprawie wyjaśnił, że nie przyznaje się do zarzutu dotyczącego przekroczenia prędkości. Według jego oceny z uwagi na roboty drogowe na tym odcinku drogi nie mógł rozwinąć prędkości jaką rzekomo mu zmierzono i jego zdaniem jechał z prędkością maksymalnie 40 km/h. Podkreślił, że jechał w ciągu pojazdów z taką samą prędkością jak inne samochody, w odległości 10-15 metrów od najbliższego pojazdu.

(wyjaśnienia obwinionego k. 31)

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego generalnie nie zasługują na wiarę. Przede wszystkim z jednoznacznych, obiektywnych i jasnych zeznań świadka M. K. - funkcjonariusza Policji, który dokonał pomiaru prędkości pojazdu obwinionego, wynika, że pomiar ten został dokonany w sposób prawidłowy, urządzenie, którym go dokonano posiadało ważną legalizację i nie ma żadnych powodów, by kwestionować uzyskany wynik. Dodatkowo świadek wskazał, że faktycznie pojazd obwinionego poruszał się w ciągu pojazdów, ale świadek dokonał pomiaru gdy samochód Z. K. znajdował się na szczycie niewielkiego wzniesienia, a poprzedzające go pojazdy z tego wzniesienia już zjeżdżały. Świadek podkreślił, że miał niczym nieograniczoną widoczność na pojazd obwinionego, przejrzystość powietrza była dobra, a celownik urządzenia pomiarowego dodatkowo powiększa obraz mierzonego obiektu. Z relacją tego świadka korespondują w pełni zeznania drugiego z funkcjonariuszy, który w tym czasie obserwował okoliczności dotyczące pomiaru.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania tych świadków, bowiem, należy podkreślić, iż są oni dla obwinionego osobami zupełnie obcymi, nie znają go ani osobiście, ani z racji pełnionych obowiązków służbowych, stąd nie mieli w przekonaniu Sądu, najmniejszego interesu w tym, by bezpodstawnie go pomawiać. Zeznawali na okoliczności związane wyłącznie z ich służbą i z tego względu, nie będąc zaangażowani osobiście w sprawę, nie byli zainteresowani wynikiem postępowania, co stanowi dodatkowo o ich bezstronności. Ich zeznania znajdują również potwierdzenie w notatce urzędowej sporządzonej przez świadka M. K. bezpośrednio po zdarzeniu.

Ponadto, wbrew wywodom obwinionego miejsce, z którego dokonywany był pomiar było prawidłowe i pozwalało na przeprowadzenie nie tylko prawidłowego, ale i skutecznego pomiaru. Urządzenie, którym dokonano przedmiotowego pomiaru jest bardzo precyzyjne, posiada celownik optyczny z powiększeniem, który pozwala na precyzyjne namierzenie kontrolowanego pojazdu, a jego zabezpieczenia uniemożliwiają praktycznie dokonanie pomiaru pojazdu, który przypadkowo znajdzie się w wiązce laserowej pomiaru (np. podczas wyprzedzania) Tym samym dokonujący pomiaru z tej odległości (tj. 310 m) widział w celowniku powiększony obraz pojazdu obwinionego, mógł nakierować na niego celownik tego urządzenia i dokonać w pełni prawidłowego pomiaru. Widoczność w tym dniu, w tym miejscu była niczym nieograniczona i tym samym nie utrudniała wykonania pomiaru.

Tym samym Sąd uznał, że zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie pozostawia żadnych wątpliwości, co do tego, że obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanego mu wykroczenia określonego w przepisie art. 92a kw.

Wymierzając karę obwinionemu, Sąd uznał, jako okoliczności obciążające, większy niż nieznaczny stopień szkodliwości społecznej czynu mu przypisanego wyrażający się w naruszeniu jednej z podstawowych norm przepisów Prawa o ruchu drogowym i to o prawie 50% przekroczenie dopuszczalnej tzw. administracyjnej prędkości, nagminność, wręcz plagę podobnych zachowań obserwowaną, na co dzień przez wszystkich użytkowników ruchu i dotychczasową dwukrotną karalność za identyczne wykroczenia – przekroczenia dopuszczalnej prędkości (k. 29)

Sąd nie znalazł żadnych istotnych okoliczności, które przemawiałyby na korzyść obwinionego.

Wymierzona w tych warunkach obwinionemu kara grzywny w wysokości 300 złotych jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu i zawinienia, a także spełni swoje cele w zakresie prewencji generalnej i indywidualnej.

Sąd uznał, że obciążenie obwinionego dodatkowo kosztami postępowania nie byłoby słuszne i dlatego zwolnił go z tego obowiązku.